

förtrodda medel i det stränga tjänstemannaansvar som lag stadgar och för öfrigt utgöra tulltjänstemännen, som utan borgen uppbära nära nog hälften af alla statsinkomsterna, ett lysande bevis att uppbördsborgen af tjänstemän eller andra är fullkomligt onödig. Hvad åter angår öfriga här ofvan omnämnda fall, då borgen är föreskrifven för att skydda staten mot förlust, så ökas väl i någon mån risken härför om borgenssystemet borttages, men om det öfverlemnades åt vederbörande tjänstemän att mindre fästa sig vid höga anbud än att statens egendomar och arbeten anförtroddes åt ordentligt folk, så är jag förvissad att förlusten af borgenssystemets borttagande skulle blifva ringa eller ingen; i synnerhet som, hvad kronoarrendatorerna angår, staten såsom jordegare har förmånsrätt i arrendatorns inventarier. På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen behagade i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utredning huruvida icke nu gällande föreskrifter om ställandet af borgen i här ofvan omförmälda fall böra upphävas.

Stockholm den 26 januari 1889.

F. D. Carlborg.

N:o 42.

Af herr **Andersson, Jonas**, om ändring i gällande bestämmelser angående restitution af erlagd tull för juteväf, som användes till emballage för trämassa.

Då vid 1888 års riksdag beslöts, att utländsk importerad juteväf skulle åsättas en tullsats af 10 öre pr kilogram, bestämdes tillika, att tullrestitution skulle beviljas för den juteväf, som återutskeppades, vare sig i form af varor eller som emballage, efter det att genom i tull-

taxans § 9 mom. 1, L. C. tulltaxeunderrättelserna, föreskrifven attest af vederbörande embetsmyndighet å lossningsorten blifvit styrkt, att varan med sitt emballage derstädes blifvit lossad.

Det emballage, som användes för trämassan, består af gles juteväf, som icke är för annat ändamål användbar, åtminstone icke sedan den en gång tjenat till sådant emballage, och då är den fullkomligt värdelös.

Då nu trämassan, hvars fabrikation numera är att hänföra till vårt lands förnämsta industrier, utskeppas till snart sagdt jordens alla länder i större eller mindre partier, ända ned till 5 tons, är lätt att inse svårigheten för fabrikanten att å utländsk ort förskaffa erforderligt bevis af embetsmyndighet, därför kostnaden ofta nog skulle öfverstiga det belopp, som genom tullrestitutionen kunde återvinnas, och följaktligen all tanke på erhållande af restitution öfvergifvas. Såsom skäl för införandet af införseltullar har alltid framhållits sträfvan att skydda inhemsk näring och industri. För trämasseindustrien utgöra nuvarande bestämmelser ett mäktigt hinder.

Ensamt inom Vermlands län finnas 20 fabriker för tillverkning af trämassa; och meddelas upplysningsvis, att endast vid Jössefors fabrik, som af mig drifves, tullen för juteväf till emballage uppgår till 3,000 kronor årligen.

För undanrödjande af de olägenheter, som äro förbundna med nuvarande bestämmelser rörande restitution af erlagd tull för juteväf till emballage för trämassa, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att det må öfverlätas åt kongl. generaltullstyrelsen att afgöra i de särskilda fall som kunna i förevarande hänseende ifrågakomma för tullrestitutions erhållande.

Stockholm den 26 januari 1889.

Jonas Andersson,
från Vermland.